

Necesitatea reformei în bisericile românești din Arizona!

de Octavian D. Curpaș

Un român care se mutase recent din Massachusetts în Arizona m-a întrebat recent dacă cunosc biserici românești în zona orașului Phoenix sau împrejurimi. I-am răspuns fără ezitare că știu în total șapte biserici pe această rază. L-am întrebat dacă îl interesează o anumită confesiune. “Doresc o biserică unde se predică doar din Biblie” – mi-a spus interlocutorul meu, care practicase avocatura în Boston. “Din acest punct de vedere cred ca sunt doar șase biserici” – i-am raspuns eu, gândindu-mă la biserica ortodoxă care, pe lângă Sfânta Scriptură, mai are și tradiția strămoșească, acele seturi de legi nescrise care au fost transmise prin viu grai de-a lungul generațiilor. Fiind convins că în final va găsi contextul pe care-l căuta, l-am asigurat așadar pe omul nostru că are la dispoziție șase biserici din care poate să aleagă. Incercând să reducem din listă locașurilor sfinte, l-am mai întrebat pe domnul avocat ce altceva caută la o biserică. Răspunsul lui mi-a atenuat însă entuziasmul cu care m-am avântat să-i prezint “minunata noastră comunitate de români” stabiliți în zona desertică. “Aș dori să merg la o biserică în care să mă pot socializa cu românii de acolo, să fie oameni deschiși care să coopereze ca frații. O congregație care să-mi ofere libertatea unui “free trial”. Să vin liber la întruniri și să pot să mă retrag dacă nu e ceea ce caut, fără să fiu etichetat. Chiar dacă nu voi decide să rămân în biserica respectivă nu vreau să regret că i-am cunoscut”. Am înțeles exact ce dorea să spună amicul meu. El reprezintă de fapt un segment destul de important din rândul comunității românești din SUA. Acest tip de oameni se feresc de bisericile în care membrii de acolo sunt “frați” cu tine doar atâta timp cât frecventezi biserica lor. Dacă decizi să pleci – nu contează motivul – vinovat este întotdeauna cel care pleacă. Sfinții rămân în biserică. Biserica este a Domnului. Temerile acestui segment de creștini al cărui exponent este de data aceasta un intelectual român educat în America, sunt justificate. Pretențiile lor reduc numărul bisericilor românești din Diaspora. Statisticile sunt irelevante. Există de fapt mai puține biserici în Statele Unite decât sunt înregistrate în monitorul oficial. Asta bineînțeles dacă folosim etalonul biblic. Întrunirile religioase din care oamenii pleacă mai răniți decât au venit nu se pot înscrie pe lista “lăcașurilor spirituale autentice”. Așa zisii “conducători spirituali”, erijați în pastori sau preoți, care își calomniază enoriașii sau participanții la slujbe, în loc să ajute comunitatea de români provoacă uneori mai multe daune în rândul acesteia prin “slujirea” lor. Vă puteți imagina un om care iese din cabinetul medical mai bolnav decât a intrat și la plecare doctorul îl apostrofează și pe lângă faptul că nu l-a tratat, pune afișuri pe pereții clădirilor făcând public diagnosticul de care suferă pacientul? Ar fi de-a dreptul revoltător. Când Hristos a spus “nu cei sănătoși au trebuință de doctor ci cei bolnavi; n-am venit să chem la mântuire pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși” a arătat foarte clar cum ar trebui să arate o biserică. Biserica este locul în care oamenii vin cu problemele lor și găsesc soluția adecvată. Uneori noi românii călcăm în flagrant principiile elementare ale Scripturii. Biserica ar trebuie să semene cu un spital sau un sanatoriu și nicidecum cu un sediu de poliție sau de jandarmerie. Biserica nu trebuie să fie nici ca un tribunal sau o curte de justiție. Totuși atunci când e cazul să judece “între frate și frate” justiția bisericii trebuie să fie superioară unui tribunal omenesc. Instituțiile juridice folosesc metode ample de judecare și de multe ori un caz se judecă pe parcursul a mai multor procese. În acest timp se convoacă martorii acuzării, martorii apărării, se cer dovezi etc. Dacă suspectul este găsit vinovat i se acordă o pedeapsă însă legea nu permite ca adiacent de acea pedeapsă inculpatul să fie stigmatizat public (dacă cineva strigă după el este sancționat potrivit legii). Când un individ însă este găsit “inocent” recordul lui rămâne intact în pofida acuzațiilor care au fost aduse la adresa lui (dacă nu sunt probe sunt considerate nefondate). Iată niște chestiuni elementare pe care biserica română ar trebui să le învețe de la instituțiile laice. Un pastor din Arizona, pe care îl apreciez încă din România, a spus că “întreaga lume caută să scape de comunism dar el funcționează din plin în bisericile noastre românești din America”. Adevărat. Cel puțin în unele biserici așa este. Noi știm din România că comunismul se lupta să-și formeze o imagine bună doar la suprafață. În esență erau însă niște ticăloși. Ne-am săturat de slogane religioase. Vrem să vedem că patronii credincioși își respectă angajații și nu-i “muncește ca pe niște robi și-i plătește ca pe niște netrebnici”. Vrem să vedem că dragostea lui Dumnezeu nu este doar o utopie ci ea este promovată și în cursul săptămânii de către credincioșii noștri pioși de duminică. Vrem în mod sincer să vedem toate acestea întâmplându-se în comunitatea noastră atât de diversificată de români.

Revenind la interlocutorul meu din Boston, ma frământa ideea dacă poate el să găsească biserica potrivită sau cea care răspunde nevoilor lui, atât spirituale cât și sufletești, aici în statul Marelui Canion.

Dacă nu, poate inventăm una pentru el. În Arizona sunt șapte biserici la aproximativ 50,000 de români. Unii sunt de părere că aici ar fi suficientă doar o singură biserică și aceasta să fie condusă în principiu de un singur om. În acest caz, dacă riști să cazi pe lista neagră a aceluiași sacerdot, nu mai ai ce căuta la întrunirile românilor. Unitate nu înseamnă însă ca toți românii din Arizona să stea sub un singur acoperiș sau să facă naveta la biserică. Românii de aici sunt dispersați pe toată suprafața statului. În vreme ce bisericile românești se află cu precădere în partea centrală și de Nord a Phoenix-ului, un număr mare de români locuiesc în orașele din Est: Chandler, Gilbert, Tempe și Mesa, unde nu există nici o biserică românească. De asemenea, în partea de Vest a statului, în orașele Surprise, El Mirage, Sun City și Peoria sunt câteva mii de conaționali și există doar o singură biserică în Surprise, care oricât ar încerca, nu răspunde nevoilor tuturor credincioșilor din zonă. Mai mult decât atât, nici bisericile din Arizona în general nu răspund cerințelor tuturor categoriilor de români cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu pe aceste meleaguri.

Unii reverenți s-ar putea să nu-mi de-a dreptate invocând numărul mare de enoriași din cele două mega-biserici: Elim și Happy Valley. Am toată aprecierea pentru conducătorii lor și pentru realizările făcute. Mai rar așa performanțe în Diaspora. Cu toate acestea, nu trebuie să eludăm faptul că în Arizona sunt 50,000 de români și majoritatea nu frecventează nici o biserică. Necesitatea formării unei biserici în fiecare colțisor al Arizonei este mai mult decât evidentă. Cineva spunea că în fiecare oraș mai mare este nevoie de cel puțin o biserică, dacă nu două. Pentru aceasta însă trebuie oameni cu viziune. Slujitori dedicați care să depășească opiniile celor din jur potrivit cărora o biserică trebuie să aibă cel puțin câteva sute de membri (dacă nu mii). De asemenea să înțeleagă că fondarea unei biserici cu oameni mai puțin religioși este o realizare cu mult mai mare decât orice convenție sau congres tipic unei anumite denominații. Și pentru că biserica este locul unde cerul se unește cu pământul, unde Dumnezeu se întâlnește cu oamenii, unde destinul muritorilor devine nemuritor, am dori ca lucrul acesta să se întâmple în fiecare orașel unde s-a stabilit un grup cât de neînsemnat de români.
